

Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет
Шосткинський інститут Сумського державного університету
Управління освіти Шосткинської міської ради
Виконавчий комітет Шосткинської міської ради

ОСВІТА, НАУКА ТА ВИРОБНИЦТВО: РОЗВИТОК ТА ПЕРСПЕКТИВИ

МАТЕРІАЛИ
VII Всеукраїнської
науково-методичної конференції
(Шостка, 2 червня 2022 року)

Суми
Сумський державний університет
2022

УДК 372.862

Редакційна колегія:

відповідальний редактор – к.т.н., доцент Р.В. Закусило;
заступник відповідального редактора – к.е.н, викладач
Ю.М. Мануйлович.

члени редакційної колегії:

к.х.н, ст.викладач С.В. Тимофіїв; к.філ.н, доцент Н.Ю. Бондар;
к.пед.н., доцент Ю.М. Мар'їнських; к.е.н, ст.викладач І.В. Новикова;
к.т.н., завідувач кафедри Г.М. Худолей; к.е.н, ст. викладач О.М. Тур
к.е.н, ст.викладач І.В. Вареник;

ОСВІТА, НАУКА ТА ВИРОБНИЦТВО: РОЗВИТОК ТА
ПЕРСПЕКТИВИ: матеріали VII Всеукраїнської науково-методичної
конференції, м. Шостка, 2 червня 2022 року. – Суми : Сумський
державний університет, 2022. – 206 с.

Збірник містить матеріали VII Всеукраїнської науково-методичної
конференції «Освіта, наука та виробництво: розвиток та
перспективи», що проводиться на базі Шосткинського інституту
Сумського державного університету. Тематика поданих матеріалів
охоплює широке коло питань, присвячених актуальним проблемам
сучасної освіти, науки та виробництва.

Видання корисне, викладачам, аспірантам і студентам вищих
навчальних закладів, науковим співробітникам, працівникам хімічної
промисловості, фахівцям інформаційних технологій виробництва,
вчителям загальноосвітніх шкіл.

© Шосткинський інститут
Сумського державного університету, 2022
© Сумський державний університет, 2022

БИТВА ЗА УКРАЇНУ Є ПРЕЛЮДІЄЮ ДО ТРЕТЬОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ В ЄВРОПІ

І.В. Забегалов

Шосткинський професійний коледж імені Івана Кожедуба

igor_zabegalov@meta.ua

Останні події, що відбуваються у 24 лютого 2022 року є агресивний напад Росії на Україну із дев'яти напрямків [1]. Президент Російської федерації намагається впровадити свої імперські плани з поглинанням української та молдовської територією. Володимир Путін хоче відновити Російську імперію у кордонах 1812 року [2]. В цей час значна частина території сучасної України входила до складу Російської імперії. На його думку, новий кордон майбутньої імперії необхідно провести через Ужгород та Львів. Путін намагається створити нову Росію у вигляді імперії. За його переконаннями імперія має весь час розширюватися [3-13]. Своє Розширення Путін здійснює за рахунок України. Для того, щоб Російська федерація була черговою імперією, вона має впливати на політичні процеси в Європейському союзі. Для цього Росії треба контролювати Чорне море, щоб безпосередньо стати там домінантом та диктувати свої вимоги до світу.

Ще в 2014 Володимир Путін заявляв офіційно, щоб хоче захопити під свій контроль вісім областей України від Харківської області до Одеської області. Президент Росії намагається взяти ці регіони під військовий та політичний контроль і назвати їх, наприклад Українська федерація. Таким чином, він «відріже» Україну від Чорного моря. В результаті таких дій Росія буде домінувати в Чорноморському регіоні. Такий розвиток подій може влаштовувати частину лідерів західних демократій. Вони хибно переконані, що це допоможе зупинити військові дії у Європі, що може перерости у Другу світову війну [14-16] (рис. 1).

Рисунок 1

Прагнення небезпечного жорсткого автолітарного режиму Володимира Путіна відторгнути частину території України нагадує аналогію історичної паралелі із Мюнхеном 1938 року (рис. 2). В цей час Адольф Гітлер вимагав у своїх партнерів по Європі, президента Франції та прем'єр-міністра Великобританії, відати йому Судетську область. Ця частина Чехословаччини, що була населена у переважній більшості німецьким населенням, без згоди Чехословаччини була передана Німеччині під тиском західних союзників. В результаті цих дій утворилася криза навколо Чехословаччини. Гітлер постійно шантажував, загрожував початком війни та вимотував західних лідерів. Тоді 30 вересня 1938 року Гітлеру на відкуп віддали цю область. Такий мир проіснував лише сім місяців до 15 березня 1939 року. В цей час німецькі війська окупували решту частину Чехословаччини. Далі це завершилося Другою світовою війною та мільйонами жертв серед населення [17-31].

Рисунок 2

Історія чітко ілюструє, що агресора можна зупинити, лише коли йому буде здійснений силовий опір. Аналізуючи дії Володимира Путіна на його посаді, приходимо до висновків, що його зупинити може лише силовий опір. Таке продемонстрували в Сирії американські війська, коли знищили підрозділи приватної компанії Вагнера. Ці наймані військові вели бойові дії в зоні, де були зосереджені військові армії США. Після знищення цих порушників, надалі російські військові угруповання в Сирії вторгнення в зони відповідальності інших країн не займалися. Другим прикладом силового протистояння проти Путіна, коли в Сирії військовий бомбардувальник Росії влетів у простір Туреччини.

Тоді військово-повітряні сил Туреччини моментально збитий той літак. В результаті російська винищувальна та бомбардувальна авіація не порушувала повітряний простір Туреччини. Третім прикладом протидії російському авторитарному лідеру є такий. Грузія разом із західними союзниками зупинила вторгнення російських військ в Тбілісі у серпні 2008 року. Слід зазначити, що найбільшої допомоги Грузія отримали от президента США Джорджа Буша, який ввів морський флот США в Чорне Море. А ось президент Франція Ніколя Сарказі навпаки був на боці Росії. А ось четвертим прикладом є такий. Опір українських добровольців та військових російській агресії на сході України у 2014-15. В результаті цього запеклого опору українці запалити надмірно високу ціну. Це і значні втрати у людській силі, великі зруйнування від дій російської артилерії та танків. Найвідоміша трагедія під Іловайськом, де російська армія брехнею розстріляла колону військовослужбовців України, яким спочатку дозволила вийти з оточення. За це на сході України українці заплатили велику ціну. Є така думка, що якби російські військові відчули на собі запеклий опір на Кримському півострові, на сході України не які би російські диверсанти не з'явилися. Отже, всі ці приклади нам показують, що будь-які переговори не можуть зупинити агресивні дії президента Росії.

Таким чином, Росія здійснює по відношенню до України пряму агресію, коли вводить обмежений контингент своїх військ на сході України, що одягають форми нібито місцевих повстанців. Росія так діє, щоб українське військово-політичне керівництво у своїй зовнішній політиці відмовилася від вступу до північно-атлантичного альянсу НАТО та Європейського союзу. Слід впевнено додати, що автолі тарний лідер Володимир Путін буде до останнього дня перебування на своїй посаді тиснути на Україну. Його мета полягає у тому, щоб досягти своїх політичних цілей. Спочатку цих цілей він буде намагатися досягти без військових дій, але коли зрозуміє, що без цього не обійтись, то здійснить пряму військову агресію проти Української держави. Більшість українських громадян помилково вважають, що Путіна зупинить велика кількість жертв серед військовослужбовців збройних сил Росії. Жодного диктатора це ніколи не пугало і не зупиняло. Свідчення цього може слугувати друга чеченська війна, що відбувалася безпосередньо під керівництвом Путіна. Він добре розуміє, що прямі військові операції на території України покажуть Російську федерацію агресивною державою перед всім світом та своїм населенням. Щоб ізолювати власне населення та отримати схвальні його думки, російське військово-політичне

керівництво створило в Росії за роки управління потужний пропагандистський та репресивний апарати. Крім того, Володимир Путін створив так звані ЛНР та ДНР на сході України. Його пропагандистський апарат всьому світу, і перш за все власному населенню і частині населення України доводить, що Росія відношення військового протистояння в Україні не має не якого відношення. І одурманене населення в Росії і значна частина одурманеного населення в Україні йому вірить. Щоб ефективно протистояти такому агресору, українське суспільство мусить не здавати жодної своєї позиції перед агресивною Росією. Зараз Росія зосереджую вздовж кордонів під приводом навчань велике військоове угруповання чисельністю від 85 тис. до 110 тис. Для повномасштабних бойових дій проти України цієї кількості населення не достатньо. З іншого боку цієї кількості може вистачити, щоб провести локальну операцію на території України (рис. 3). Це може бути причиною відторгнення ще якоїсь частини лівобережної України. Або, як це було в 2014 році під Іловайськом, коли угруповання сепаратистів відступало під ударами українських військових, то Росія ввела обмежений військовий контингент регулярної армії, і оточила там Українських військових. Такими діями вона врятувала сепаратистів від поразки. У 2021 році військові Росії можуть організувати військові операції з подібною метою. Наприклад, так звані маріонеткові військові утворення республік підуть у наступ, щоб захопити решту територій Луганської та Донецької областей і тоді ці війська будуть використовуватися, для допомоги цих угрупованням (рис. 4).

Рисунок 3

Рисунок 4

Більш того, це вирішує задачу тиску на військово-політичне керівництво країни з метою досягнення своїх військово-політичних цілей через демонстрацію агресивних намірів вздовж Східного кордону з Україною та на Кримському півострові. Ще це дозволило перевірити швидкість перекодування російських військ до українського кордону. Також військова розвідка проаналізувала дії українських збройних сил, дії західних союзників України, тобто НАТО.

Вище військово-політичне керівництво Росії прямим текстом висловлює думки про ліквідацію української державності та захоплення її території. Це свідчить про пряму агресію сусідньої тоталітарної держави по відношенню до України. Зараз поки ще не добудований північний потік-2 до Німеччини, то необхідно використати цей час, щоб підготуватися до агресивних дій Росії, які можуть відбутися в восени. Треба показати агресору, що Україна бути всім громадянським суспільством та своїми збройними силами чинити жорсткий тиск проти збройних сил агресивної Російської шовіністичної імперії. Слід не забувати, що війська НАТО в Україні воювати з Росією не будуть, тому щоб оборонятися від російського агресора доведеться воювати самим українцям. Хоча Російський міністр оборони демонстративно заявив о припинення військових навчань вздовж кордонів України, і наказав відвести війська в місця постійної дислокації, але військова техніка залишився вздовж кордонів з Україною. Це дає змогу швидко перекинути до кордону військовослужбовців протягом 1-7 днів і почати військові дії проти України. Захід може допомогти із озброєнням та гуманітарними місіями.

Отже, необхідно розвивати український культурний продукт, українську мову, українську літературу, український кінематограф та передусім українську науку. Необхідно максимально швидко та ефективно розвивати українську наукову діяльність, створювати умови для того, щоб науковці могли створювати наукові розробки та впроваджувати їх в життя.

Таким чином, для України терміново для захисту від можливих агресивних дій російських військових, необхідно укомплектовувати існуючі та створювати нові боєздатні підрозділи збройних сил України, мотивованих українських військових та активістів, здійснювати укомплектування військовою технікою збройні сили України сучасними західними зразками. Необхідно терміново створювати формування територіальної оборони на місцях, проводити з ними постійні навчання та вимагати більше західного важкого озброєння. Крім того, переконувати політичне керівництво США розмістити свої військові підрозділи прикордонних містах таких, як Харків, Запоріжжя, Миколаїв, Одеса, Суми, Очаків, Чернігів. Розміщення цих військ на території України не дає Путіну розширити війну. Історія показує, що з НАТО у Росії та Радянського союзу не було жодного військового конфлікту. Крім того, треба вимагати негайного вступу України до НАТО. Членство НАТО є найкращий гарант безпеки молодій українській державі.

Список літературних джерел

1. Фельштинський Ю., Станчев М. Третья мировая: битва за Украину. – К.: Наш формат, 2015. – 456 с.
2. Фельштинський Ю., Попов В. Від червоного терору до мафіозної держави: боротьба спецслужб Росії за панування у світі. – К.: Наш формат, 2021. – 624 с
3. Почепцов Г. Пропаганда 2.0. – Харків: Фоліо. – 796с, 2018.
4. Тимчук Д., Карин Ю., Машовец К. Вторгнення в Україну. Хроніка російської агресії. – К.: Брайт Букс. – 256с, 2016.
5. Ковальчук О. На бій за волю. Перемога через поразки. Україна у війнах та революціях 1914-1921 років. – Харків: Фоліо. – 352с, 2017.
6. Капранови Брати. Майдан. Таємні файли. – К.: Нора Друк. – 320с, 2021.
7. Березовець Т. Анексія. Острів Крим. Хроніка гібридної війни. – К.: Брайт Букс. – 392с, 2015.
8. Красовицький О., Бура Д. Хроніка війни. 2014-2020. Том 3. П'ять років Гібридної війни. – К.: Фоліо. – 478с, 2020.

9. Яневський Д. Грушевський, Скоропадський, Петлюра. – К.: Фоліо. – 795с, 2020.
10. Плохій С. Чорнобиль. Історія Ядерної катастрофи. – К.: Фоліо. – 400с, 2019.
11. Хейтингс М. І розвезлося пекло. Світ у війні 1939-1945. – К.: Клуб Сімейного дозвілля, 2019. – 752с.
12. В'ятрович В. Війна і міф. Невідома друга світова / В. В'ятрович. – К.: Клуб сімейного дозвілля, 2015. – 272 с.
13. Примаченко Я. Від Рейхстагу до Івдзіми. У полум'ї війни. Україна та українці у Другій світовій війні. – Харків: Фоліо, 2016. – 352с.
14. Снайдер Т. Криваві Землі. Європа між Гітлером та Сталіним. – К.: Laurus, 2018. – 492с.